

Recensie

N.B. Het kan zijn dat elementen ontbreken aan deze printversie.

De hoop op een magisch moment

Theater In *Een antwoord op alle vragen* waagt Laura van Dolron zich aan improvisatietheater. Met acteur Willem de Wolf en twee muzikanten beantwoordt ze vragen uit het publiek.

✍ Ron Rijghard 🕒 18 december 2018

Laura van Dolron maakt het zichzelf niet gemakkelijk in *Een antwoord op alle vragen*.

Foto Moon Saris 📷

Laura van Dolron heeft het zichzelf moeilijk gemaakt in haar nieuwe voorstelling *Een antwoord op alle vragen*. Ze koos niet voor haar gebruikelijke werkwijze, een monoloog, met een uitgeschreven tekst, gebracht op een wijze die ze zelf ‘stand-up philosophy’ noemt. Met die methode bouwde ze een grote reputatie op, maar dit keer beantwoordt ze vragen uit het publiek. De bezoekers wordt in de zaal gevraagd een vraag op een kaartje te schrijven. Alle kaarten worden voorgelezen en uit de stapel worden er lukraak enkele getrokken. In vijf kwartier is er tijd voor een handvol vragen.

Theater

Een antwoord op alle vragen door Laura van Dolron. Gezien 13+15/12, Frascati, Amsterdam. Tournee t/m 4/4. Inl: lauravandolron.com

Do 13/12:

●●●●●

Za 15/12:

●●●●●

Het toeval en het soort vragen bepalen de loop van dit avondje improvisatietheater. De antwoorden bedenkt Van Dolron ter plekke, samen met acteur Willem de Wolf en muzikanten Frank van Kasteren en Wilko Sterke. Behoudens een korte openingsmonoloog van De Wolf is elke avond anders. Werkt dat? Ja en nee. Bij een bezoek aan twee avonden openbaarde zich een groot verschil.

Bossa nova

Het is knap hoe creatief en inventief het viertal tot antwoorden komt op vragen die variëren van ‘Wat moet ik doen na mijn afstuderen’ tot ‘Wat is kunst’. Ze geven *een* antwoord, benadrukte Van Dolron, niet *het* antwoord. Soms kiezen de vier voor een gezamenlijk antwoord, door elkaar of na elkaar, soms voor muziek, zoals een bossa nova.

Donderdag 13 december, op de eerste premièreavond, was het hoogtepunt een door De Wolf op intense wijze en in het ritme van een tango gezongen verhaal over zijn broer, die een vriend voor hem ging zoeken, omdat hij als zeventienjarige zo alleen was. Dat even schrijnende als geestige verhaal deed meteen puntgaaf aan, terwijl veel andere improvisaties klonken als eerste oefeningen, gezellig als tafelgesprek, maar pas na schaven en schrappen geschikt als tekst op een podium. Vragen als ‘Ben je bang voor de dood’ en ‘Waarom zijn we niet snel tevreden met minder’ leverde soms mooie momenten op, maar ook rafelige antwoorden die meteen verwaaiden.

In het prachtige *Wij* dat Van Dolron in 2016 maakte, vergeleek ze de filosoof Immanuel Kant, die tien jaar in alle rust over een vraag nadacht, met het gebabbel en

de overgevoeligheid van de moderne mens. Dit optreden smeekte om een vleugje van de instelling van Kant.

Zichtbaar werd ook hoe kwetsbaar Van Dolrons methode van stand-up philosophy is. Het hart van haar bespiegelende en verhalende monologen is filosofisch en ernstig, en lijkt vaak voort te komen uit sterke gevoelens van woede, liefde of pijn. Die grote emoties maakt ze theatraal door te spelen met een lichte toets. Dat is het stand-upgevoel dat ze weet te bewerkstelligen: de suggestie van terloopsheid en spontaniteit. Met kleine grapjes, ontregelende terzijdes, spot en zelfspot brengt ze verluchting aan die het publiek laat ontspannen en lachen.

Donderdag kwam ze aan die lichtheid niet toe. Terwijl terloopsheid en spontaniteit bij voorbaat vastlagen, oogde haar voordracht gespannen en statisch. Dat stak af bij het joyeuze spel en de gevatte anekdotes van Willem de Wolf, het Nederlandse lid van het Vlaamse collectief Cie de Koe. De Wolf heeft van nature meer flair en beweeglijkheid in zijn spreken en motoriek en dat redde de avond grotendeels.

Geluk

Twee avonden later, op zaterdag, de derde van drie 'premièreavonden', kwamen de beoogde spontaniteit en authenticiteit wel tot stand. Wat hielp was dat de goede vragen uit de stapel werden getrokken. 'Waar is mijn moeder met Eerste Kerstdag' en 'Kun je je moeder tot zelfinzicht brengen' leidden tot geïnspireerde verhalen over de verstandhouding met je ouders, geladen met humor en tragiek.

Van Dolron vertelde dat haar moeder met Kerst altijd tegen haar zei: „Wat zit je er weer eenzaam bij.” Waardoor ze depressief werd, wat niet aantrekkelijk is, zei ze, en wat ertoe leidde dat ze de volgende Kerst weer alleen zat. „Eén Kerst vergat ze het te zeggen. Nu heb ik een gezin.”

En De Wolf, toch al in de vijftig, schoot vol bij de gedachte aan zijn ouders, die hem niet begrepen en die vaak een afspraak voor Kerst afzegden. Zijn moeder had gevraagd over deze voorstelling: „Is het wat voor ons?” Op die vraag kon hij niks uitbrengen, verstikt door emoties.

Dit optreden was beter in balans, met een ontspannen Van Dolron, met minder door elkaar gepraat, minder zwakke passages en andermaal fraaie muzikale bijdragen. Als improvisaties lukken, zoals zaterdag, dan ervaar je de magie van theater, van een echtheid waar acteurs normaal gesproken lang op oefenen.

Wat niet het gevoel wegneemt dat bij een doordachte invulling van de avond - met bijvoorbeeld die heerlijke tango van donderdag - de grote potentie van dit viertal pas volledig zou worden benut.